

REGGELŐ.

Pesten csötörtökön julius 26^{kán} 1838.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csötörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is vált-hatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

A' p r ó b á l t a t á s.

(Folytatás.)

Több hét mult, 's végre elhagyá a' bramint reménye valaha a' vélt szökevényt láthatni, 's ekkor borzasztó átkot monda fejére. — Az élet örömei kebléből eltűntek, sőt előtte utálatosokká 's vétekteljesekké lettek. Igy elhatározá volt boldogságát zarándok-sággal cserélni-fel, 's testét türessel, böjttel, és kinzással lelkesíteni. — Minden barátja biztató 's erősíté őt feltételében; mert nem keve-set tartottak a' felől, hogy benne jövődre családjukhoz egy szen-tet számíthatnának, ki összeroncsolt tagokkal és kiaszott testtel a' világot bevándorolta, mi az igaz Hindu legmélyebb tiszteletének tárgya. — A' vidék, volt boldogságának tanúja, türehtlenné vált előtte, 's azért eltökélé magát Benaresbe vándorolni, és ott testét, mellyet a' boldogság erőssé nevelt, szenvedési buzgólkodás által olly könnyűvé alakítani, hogy Bramához pehelyként felszállhasson. — Egy szép reggel tehát úti költséggel ellátva és bambus pálczáját megragadva, hozzá tartozóitól bucsút véve, honjának hátat fordított, 's erős léptekkel sietett a' gangesi sz. város felé. — Hosszú fárad-ságos utazással eléré végre az indiai istenségek gyárhelyét, hol azok minden helyen, minden áron, 's minden minőségben, a' dur-va agyagtól kezdve drága aranyig, megvásárolhatók. — Megérkezé-sekor tüstént a' pagodák lépcsőit választá lakhelyül, 's az ajtatos-kodóktól nyeré tápláltatását. — Mindazáltal semmit kevés risen ki-vül magához nem vett; öltözete egy darab, durva, két tenyéryi szélességű gyapot szövethből állott, melylyel magát körül övedzé.

Mihelyt a' nap sugaraival a' távul hegytetőket fényárba merité, a' Gangesbe vezető lépcsőzetnél megjelent a' bramin és sorvadás-nak indult testét e' szent folyamba füröszte. — E' mindennap gyakor-lott reggeli fürdés után a' széles lépcsőzeten fogott helyet, és mély gon-dolatokba merülve a' szent folyamhoz intézé beszédét, 's buzgó elmél-kedésében annyira elmerülve látszott, hogy kételkedni kelle, vall-jon józan ész lakik-e benne, vagy a' holdnak van reá hatása. —

Napok, hetek multak; mindig a' legegyszerűbb tápszerekkel élt, 's nem sokára árnyként járdalt ide 's tova. — A' melly mértékben test-alakja roncsolódott, olly mértékben növekedett szentségének hirt, 's mennél többet türt, szenvedett, annyiival inkább tiszteltetett. — Százak tolakodtak láthatására, és szerencsések voltak, ha haladtában árnyéka reájok hatott. — Egész órákon által ült sárral szennyezve mozdulatlanul a' Ganges partján, 's fogadá az ajtatoskodók tisztelkedését; fejének még csak turban sem szolgált takaróul a' napnak égető sugára ellen, mellyet a' nagy folyam tükre kétszerezve vetett vissza. Egy szót sem szóllott, 's tisztelői éppen ezt tarták szentsége csálhatlan jelének.

Illy erős és gondtalan szenvedések által e' szerencsétlen csak sokasítá lelkének kinjait, 's nem sokára lelki ereje annyira hanyatlott, hogy az élet elviselhetlenné lön előtte. — A' hindu vallás nemcsak megengedi több nemét az ön gyilkosságnak, hanem azt, mint Istennek tetsző tettet, ajálja is. E' módoknak valamelyike által határozta tehát nyomorú éltét végezni a' bramín, 's bucsút venni azon világtól, mellyet maga magának tett utálatossá. — Szent elhatározása következtetésében két nagy cserép korsót szerzett; mindeniknek fenekén fél vonásnyi lyukat furatott, 's e' lyukakat hosszú fa-dugókkal pontosan bedugá. — Illy előkészületekkel közelebbi viradáskor a' Ganges sz. lépcsőzetéhez járult, 's alig hallhatólag Bramához imádkozott. Miután minden a' tethez tartozó rendelményt teljesite, a' folyam partjára ült. — Ez időpontban tele volt a' folyam fürdőkkal, 's még sem háborítá valaki őt szent feltételében. — Mindenki tudta szándékát, még sem igyekezett senki is azt gátolni.

Senkire sem figyelvén zarándokunk, elszánt léptekkel haladt a' folyamba; a' korsók egyikét hátulra, másikat előre kötven, ajkai imadságot rebegtek, szemei bizonytalan távulba merengtek, 's egész va-ója szent lelkesedésbe olvadni látszatott; tettének nézői néma tiszteletre gerjedtek, némellyek biztatással bátoriták. — De mind szükségtelen volt; mert az elszánt áldozat bátran haladt mindig beljebb, míg a' víz korsóihoz nem ért. — Azon pillanatban felemelé őt a' folyam, 's lassudan közepe felé vivé. Midőn gondolá, hogy már céljához képpest elég mélyre haladt, a' korsók dugóit kirántá, 's azok vízzel hirtelen megtelven őt fenékre ránták. — Már öszve csaptak fölötte a' hullámok, csak néhány buborék látszott még, és bizonyosan nyugalmas sirját leli vala valamelly krokodil gyomrában a' nyomorú, ha azon elhatározó pillanatban egy europai katonasággal terhelt dereglye mellette nem halad-el. — Ennek legényei a' szegény bramint sülyedni látván szigonyt vetettek utána 's felhúzták. — A' korsókat leoldozták róla, és ide oda mozgatas ál-

tal a' vizet gyomrából kiszivárogtatván partra tevék, tetszésére bizván tapasztalását megújíthatni.

A' Hinduk, tanúji e' váratlan szabadításnak, nagyon zugolódtak a' hivatlan szabadítók ellen; némellyek csaknem újra vízbe taszták a' félig magán kívül levő bramint. — De maga a' szenvedő megkérdezte, elhárítá magától az áldozat megújítását, azt jobb alkalomra halasztván.

Midőn ezen esetet komolyan megfontolá, meggyőződött, hogy halálával isteneinek nem kedves áldozatot tesz, különben nem fogták volna elnézni, hogy csufolók, a' keresztények, őt megszabadítsák. — Arra határozá tehát magát, hogy kinjainak daczára élni fog. — De feltétele mellett tovább Benaresben nem maradhatott, hol a' nép illy szent férjfitől újabb áldozatot egész hittel reménylett. — Eltökélé annál fogva vissza hazájába térni, 's onnan a' szentnek állított kis Ramiseram szigetet meglátogatni. — Útnak indult tehát, 's két évi távollét után roncsolt testtel, de megtisztult lélekkel hovába ért.

Kunyhójának, boldogsága helyének, látására jöllehet az ész mást javasolt, szíve mindazáltal olly érzékenyen lön elfogulva, hogy azon helyen nem lakhatott. — Gallyakból építé tehát lakást magának az ő erdők legmagányosb egyik helyén, hol jöllehet az esőzések bekövetkezvén, a' nyomorú tetőn által özönlött-be az eső, és így iszapban hevert a' bramint: még is esőt, vihart megvetve, ajtatos szenvedélyét követte.

A' szegény braminnő barát 's oltalom nélkül mindenektől megvetette találjuk. — Felkereste azon tájt, hol élete rózsá-éveit éldele; de szitkokkal tasztá mindenki magától, vagy csufolódva ujjal mutattak a' megvetettre. — Még a' Pariák is utálattal fordultak-el tőle; mert ki a' Braminok rendéből kizáratik, a' Hinduk legmegvetettebb néposztályához számíttatik. — Hogy létét tengethesse, mint dajka egy portugal család szolgálatába állott; de midőn egy hónap múlva a' gyermek meghalt, egyetlen útja maradt csak az éhenhálástól menekésre, 's ő ezt követé is. — Távul vidékre vándorlott, hol esete ismeretlen volt; előbbi vallására tért vissza, melyet különben sem meggyőződésből hagyott-el, 's mint szolgáló egy paraszthoz szegődött. — Az erős munkához szokatlan nő naponként az égető nap sugarinak volt kitétetve, 's meztláb, fél meztelen testtel, kellett a' gondviselésére bizott barom számára fején takarmányt hordani. Gyenge lábai már dagadozni kezdtek; szép fehér bőre barnult; 's még is mindenki bámulá roncsolhatlan szépségét és szenvedés bélyegeit viselő ártatlan arcját.

Néhány hónapot töltött e' nyomorú, de bizonyos 's háborítatlan visszavonultságban. — Keresménye alig volt elég létének fenntartására; de ő többet nem ohajtott, annyira leveretett bal sorsának nyomasztó súlyától. — Szenvedéseit az ég büntetésének tartotta vallása megtagadásáért, 's azt örömetst türte. Jóllehet olly emberek között élt, kikkel érintésbe jönni boldogabb napjaiban irtózott volna, nem felejtkezék-meg vallásos kötelességeiről, melyeket elragadtatása előtt pontosan gyakorlott. — Egy reggel sem mulasztá-el a' vallásos mosódást, sőt egyikét sem hite számnélküli rendeleteinek, jóllehet az egész nap szolgálata foglalatosságaival tölt-el. — Jóvá akará tenni, mit a' Mahomedan házában lakta közben elmulasztott. — Gyakran kicsufoltatott sorsosaitól, hogy olly szokásokat gyakorol, melyek alacsony rendének nem is kötelességei: de ő még sem hagyott-fel velek.

Végre elhatározá magát, hogy Ramiseram szigetét meglátogattja, az istenségek szobrait imádja, 's képviselőiktől elhagyatott állapotjában tanácsot kérjen. — Ramiseramot az erős hitű Hindu még szentebb helynek tartja Benaresnél. — E' helyen állítá-fel állítólag a' nagy Ráma ön szobrát, midőn a' Rason óriáson vett győzelemről visszatért, melyhez az idő óta Hindustan minden részéről csoportoznak az ajtatoskodók. — A' sziget egy pap-család felügyelete alatt van, melynek feje mindenkor Pandaram néven hivatik; 's mivel ennek mindig nőtlennek kell maradni, tehát rendesen a' leány-testvérek fíjaira száll e' méltóság. — Ezé 's családjáé a' jövedelem nagyobb része, mely ez előtt megszámithatlan volt; de jelenleg is tetemes mennyiségű.

A' számüzött tehát bucsút vevén sorsosaitól, egyedül meztláb útnak indult. — Néhány nap mulva tenger-partot ért, és örömmel nézte onnan az ohajtott szent földet. — Egy becsületes halász, kit a' szép fiatal nőnek buzgólkodása megindított, köszönetével megelegülve, a' túl-partra szállítá őt. A' szerencsétlen egy terebély pálma alá keveredett, 's az éjt nyugtalan álmokban tölté. A' következett hajnalnak első sugárral a' pagoda ajtajánál állott; lábai inogtak alatta, midőn a' magosan boltozott oszlop-sor között befelé haladt; reszketve borult a' nagy bálványnak elejébe, és szíve kérésekben, panaszokban olvadt-el. — A' bálvány — szobor porral 's mocsokkal fedett, nagy, idomtalan kő volt, veres színnel befestve. — Midőn a' nő szívét kiömleszté, felemelkedék, 's vissza akart térni. Futó tekintete egy kiaszott magas alakon akad-meg, ki közel hozzá kinyújtott sovány hosszú kezeivel alamizsnáért látszatott esdekelni. — Ezen alakon a' szenvedés és nyomornak borzasztó dulásai látszóttak, 's még is első tekintetre ismerni vélte a' braminnő e' kiaszott,

merőn maga elébe hánuló lényt. — Nem csalódik-e? — merje-e reményleni? — Még egy vizsga tekintet; — igen, ő az, az ő férje! — Még szemei ekkor is földre merőn szegezve voltak; de szavának hallására, mely bájosan nevezé őt, felemelé azokat, melyekben tüstént tűz keletkezék, és vér tódult halvány arczára. Egy tekintetet vete az egykor annyira szeretett tárgyra, mely meglepetést 's borzadást árult-el, és kirohant a' pagodából. — Nője követé; szive öröm-ittasan vert; újra remélt, sőt látta már lelkében a' kedves köteléket újra és szorosabban összefonódni, melyet a' bal sors kiméretlenül tépett-ketté.

Csak hamar elcsüggeszté szokatlan sebes szaladása a' roncsolt alkatú bramint, ki egy sirhoz törekvék azok közül, melyek itt a' szigeten megholt buzgólkodóknak tiszteletökre nagy számmal találkoznak. — Erősen dobogó szívvél, léleketéből kifogyva, a' hideg márvány padozatra terült. — Nője reszketve közelített hozzá.

„Meg ne szemtelenits jelenléteddel — szólla fejét felemelve a' bramin — te meg vagy szeplősítve, 's nem járhatsz utamon a' nélkül, hogy reám is homályt ne vessen bemocskolt éltednek folyama.“

A' hang, mellyen e' szavakat ejté, elhatározott, de nem kemény 's durva volt; midőn pedig az előtte álló szép nőre tekintett, felejtetni láttatott feltételét.

„Meg fogsz-e hallgatni — kérdé esdekelve a' nő — ha rettenő esetemet, mellybe nem ön akarat hanem elkerülhetlen erőszak taszított, elődbe terjesztem?“

Ő szóttan maradt, míg a' reszkető bűnbánó elbeszélé, miképp' fosztá őt meg tőle 's ifjúsága bájos helyétől egy véletlen erőszak.

„Jer velem — szólla végre a' bramin reszkető ajkkal 's halványodó arczczal, félbe szakasztván a' beszédet — hadd halljam körülmenyesen az esetet, melly engem olly kinosan gyötre.“

Előtte haladt a' tengerszoroshoz, melly Ramiseramot a' száraz földtől különzi; általeveztek, 's a' városkán kül levő, rogyant nyomorú kunyhójába vezeté. — Itt az ajtó előtt földre ülteté, 's figyelmesen hallgatá annak és saját szenvedése okát. — Mig a' nő beszélt, ő szemrehányásokat tön magának, hogy képzelődésében olly mélyen sérté az akarat 's öntudat nélkül vétkes áldozatot. — Már újra emelkedni kezdett benne a' régi gerjedelem, 's hajdani boldog napjainak forró szeretetével akará ölelni az imádott nőt. — Könnyű csillogott szemeiben, melyek évek óta sirni nem tudtak. — Midőn látta a' szerencsétlen nőt, milly nagy hatással van esete férjére, lábaihoz borult, 's fájdalmában hangosan zokogott.

(Vége következik.)

INNEPLÉS.

Tenger feletti tánczvigalom. Folyó évi télutó hó 20-kán adott Joinville herczeg a „Herkules” nevű száz álgyús hajón egy tánczmulatságot a brazilai császárnak és hugának tiszteletére, melly minden eddigi ilyes nemű mulatságot felülmúlt. Gazdag szőnyegekkel borított lépeső vezetett a hajóra, mellynek födélzete tánczteremmé alakíttatott, a nagy arbocz pedig fegyvertrophäummal koszorúztaték-meg. A teremet hasonlólag számtalan diadaljel, tükör ékesité, mellyek a száz meg száz gyertyának világát vakító fényben verék vissza; köröskörül pedig két sor vörössel borított pad szolgáltat nyughelyül. A kormány helyét egy emelkedettebb állás foglalá-el, mellyen a császári család részére kerevet állott. A parancsnok szobáit éthelylyé változtatták, s a herczeg szobái is megnyitattak. Tíz órakor jelent-meg a császár, jöttét egy corvettnak háromszori üdvözlő lövése jelenté, s azonnal elkezdett a tánczvigalom is. Éjfélutáni egy órakor az első álgyútelephez mentek-le vacsorálni. Háromszáz, gazdagon öltözött dáma ült itt, ezer gyertya fényárjától borítva; a gyertyafény tündérileg tükrözé magát az üveg edényekben; minden álgyú egy virág- s gyümölcstömeggé változott; a kardok pisztolyok, lándsák, s gyilkokból készült falakon pedig füzérek ezrei függtek, a szem elébe egy tündérkert tekintetét varázslók. Midőn a dámák fölkeltek, a fémfiaknak terítettek. Ezután újra tánczhoz kezdtek, s most már a matrónoknak engedé a herczeg a bordeauxi és champagnei palaczkok üritgetését. A mulatság nap költéig tartott.

TERMÉSZETI TÖRTÉNET S TUDOMÁNY.

Néhány szó a hidegségi s melegségi fokról.

A rationalis földmivelők, mezei gazdák, s kertészeknek mindegyike jól tudja, mennyi függ a növényországban a melegségi s hidegségi foktól; minél fogva alig találhatni köztük nehányat, kik hévmérőre szert nem tennének, mi által leghamarabb kitanulják a levegőnek mérsékletét, s a szerint intézik-el dolgaikat. Erre különösen szükséges ügyelni télen által, nehogy a növények a házakban nagy melegben tartassanak, vagy pedig bizonyos hidegségi foknak kitétessenek. E végre tehát, az illő mértéknek tartása végett, tulajdon hévmérőket találtak-fel, mellyeknek thermometrum nevezetet adtak. Ezek között főleg használatnak Fahrenheit és Reaumur hévmérői; s ehhez képest nem lesz minden haszon nélkül itt néhány szóval az egészt felvilágosítani.

Fahrenheit Gábor Daniel Danzigban született a 17-dik század vége felé, ki a hév- s légmérőnek ujbeosztása által hirt nevet szerze magának. Rokoninak szándéka volt, hogy kalmárságot tanuljon. Azonban az ifiúnak hajlandósága s vonzalma a physikához elvonta őt e pályától, s miután ismereteinek tágasbitása végett bentazta volna német országot s Angliát, Hollandban letelepedék, hol kedvencez tudományának elhirült férjfiái, egy Grave-sande s mások, lettek tanítói s barátai. 1720-ban jött előszer azon gondolatra, hogy a kéneseit használja az eddig divatozott borszesz helyébe thermometrumnak elkészítésénél. — Illy bánásmódja által e mérőszert sokat nyert a pontosságra nézve; ő egyszersmind annak fokmértékét, mellyet Reaumur csak 80 fokra osztott, 180 fokra terjeszté. 1724-ben különös értekezést adott-k. a thermometrumok készítéséről, s ezentúl találhatni a „Transactions philosophiques”-ben ugyan azon évből, s latinul az „acta eruditorum” munká-

ban, melly Lipcsében jelent-meg, 5 értekezést tőle sokféléiről, mellyek e' tárgyra czéloznak 's a' physikába vágó darabok. Az alatt, míg Hollandban tartózkodott (hol 1740-ben meghalálozott), egy gépely készítésével is foglalatokodék, mellynek czélja volt az előntött vidékek kiszáritása. Erre szabadalmat is nyert a' németalföldi kormánytól, mit azonban be nem végezhetett, elérvén őt a' halál. Azon változások, mellyeket Gravesande tön rajta később, kit ő felhatalmazott, örökösének javára a' munkát bevégezni, mindjárt az első próbánál úgy annyira haszonvehetlenné tevék azt, hogy az óta a' bevégezéssel egészen felhagytak. (Vége következik.)

KÜLÖNFÉLE.

Tüsszentés apologiája. — Emlékezetet tul haladó idő óta divatozik azon szokás, hogy a' tüsszenőnek „adj Isten egésségére“ vagy csak kurtán „egésségére“ kiáltják. Ennek eredetéről igen sok vélemény keringett. Nehányat közülök közre bocsátunk. A' mese azt mondja, hogy, midőn Prometheus az első embert készíté agyagból, 's a' mennyei szikrát egy szilkébe zárva ellopta volna, azt szobrának orra alá tartá, hogy vele beszivassa. A' mennyei tűz fejébe hatott, fej 's agy idegeit megjárva szétömlött egész testében, 's az első életjel, mellyet e' leny adott, tüsszenés volt. Az ezen mozgalmtól elbájolt Prometheus lelkesedve kiáltá: „istenek segéljenek-meg.“ E' kívárat olly hatást tün az emberre, hogy azt hasonló alkalommal azután mindig ismétlé, 's tőle az utóvilág is öröklé, mint az a' nemet „Isten segéljen“ (Helf dir Gott) köszöntésben most is fenn van. Aristoteles 's több mások e' tisztelkedést vallásos buzgóságnak tulajdoníták, melylyel az emberek a' fej, mint az emberi testnek legnemesebb része, az ész laka 's műhelye iránt viseltetnek. A' Görögök és Egyptusiak isteni intésnek hitték a' tüsszentést, melly szerint e' vagy ama körülmények között magunkat viseljük; ugyan azt szerencse vagy szerencsétlenség előjelének is tartották. Xenophon katonáinak hosszú beszédet mondott, midőn egyszer egyik azok közül tüsszentett. E' tüsszentést az egész hadsereg szerencsejelenek tartá, 's annak tiszteletére a' vezér áldozott is. Egy napon, mellyen a' hű Penelope Ulysses visszatérteért könyörgött isteneinek, a' kis Telemak olly erősen tüsszszögött, hogy az egész palota rengett bele, 's a' gyöngéd nő e' pillanattól fogva nem kétlé többé kérelmeinek teljesültét. Nagyobb dicséretet nem mondhattak a' szépeknek, mint azt, hogy születésök óráján tüsszentettek. Sőt némelleyek azt állítják, hogy Jupiter Minervát, a' bölcsesség istennőjét, nemzvéen agyából, tüsszentett. A' Görögök ezt mondák a' tüsszenőnek: „élj!“ — 's e' szólás módját többektől halljuk még ma is. Különösen kellett pedig ügyelni hajdankorban a' tüsszentés idejére. Ha a' vendég az asztalnál tüsszent 's megszűnt enni, szerencsétlenséget jelent. Legkedvezőbb idő volt a' tüsszentésre déltől éjfélig, 's midőn a' nap a' bika, oroszlán, mérték, bak és hal jegyébe lép; más csillagzatok alatt veszélyes. Ki reggel felkelésnél tüsszent, egész nap vigyázott magára. — Ezek 's több illyes vélemények keringtek a' nép között. Sőt álmok könyveink még maiglan is jósolnak a' hétnek minden napján történő tüsszentésekről. — Azonban bár mit higgyen is a' pór nép, a' tüsszentés állandó egésségnek, az agy melege 's erősségének jele. És e' tekintetben minden esetre érdemes a' tisztelkedésre. Más orvosok ellenben állítják, hogy a' tüsszentés rendítő 's veszélyes működése az agy létszereinek. E' véleménynél fogva tehát nincs emberbarátibb dolog, mint a' tüsszenőnek jót ki-

vánni. — Többen ismét következőt mesélnek a' tüsszenésről. — Midőn Isten a' világ teremtését bevégezte, azt határozta, hogy az ember csak egyszer tüsszentsen életében, 's azt közvetlenül halála előtt. Jákob koráig tehát ez egyetlen halál neme volt az emberiség előtt ismeretes. E' bölcs patriarka azonban földre borulva kérte a' teremtet, hogy a' halálnak ne e' nemével végezze életét. Imádsága meghallgattaték; Jákob tüsszentett, 's nem halt-meg, melly tünemény a' jelenvoltakat nem kissé álmélkodtatá. Jákob megbetegedett; ez új csuda volt az emberiségre, melly még más betegséget nem ismert, mint a' halálhozó tüsszenést. Ezentul mindenki azt állitá, hogy a' természet megváltoztatá törvényeit, és így illőnek találták, a' tüsszenőt „segélj Isten“ szóval köszönteni. E' szokás a' földnek szinte minden népe között divatozik. — A' Romaiak „salve“ szóval élnek. — Ha a' monomotapai király tüsszent, egész városnak hirül adják, 's a' népség örömszajjal riadja: „éljen a' király!“ — Midőn Amerikában a' guacajai kaczika tüsszent, minden Indus földre borul, 's égre emelt kezekkel kéri a' napot, hogy fejdelmöket védje, világosítsa, 's legyen mindig vele. — Az „egészségére legyen“ szóllás formája jelenleg is divatozik, különösen a' póroknál, kik azt tiradirozva, ha tizszer tüsszent is, tizszer ismétlik. Főbb körökben már kimegy divathól; most eleglik a' könnyű főhajást is; azonban annak elhagyása sem mutat neveletlenségre, és már nálunk általán véve miveltebb körökben nem használtatik. — Hány század merült-le az öröklét tengerébe, míg ez okos gondolatra jöttek; az alsóbb osztályoknál azonban e' szokás hihetőleg állandó marad.

Chinai sir-írás. Midőn Thai-dsu császár, a' heu-dseui kis chinai dynastiának törzsapja (951—60. Z. a.), közelgő halálát érzéné, az ország nagyjaihoz így szólt: „A' Thang házból eredett császárok temetkező helyén 18 ravatalt vizsgáltam-meg, és mind annyit feltörve, kirabolva, találtam. Ennek oka azon körülményen alapszik, hogy e' császárok sirjaiba sok arany 's ékszer rakatott. Ha meghaltam, takarjatok papirosba, tegyetek téglából készült koporsóba, és a' sir üret belől ugyan ez anyagokkal béleljétek-meg. Sirom előtt emlék ne álljon; csupán egy egyszerű tábla jelezze azt, következő felirattal: „,,a' heu-dseui házból származott ég fija egész eltét takarékosságnak szentelvén, utósó akaratjában azt rendelé, hogy holt testét papirosba takarják és téglakoporsóba tegyék. Örököse nem bátorkodék végrendelményét megváltoztatni.“ — Ha akaratomat nem teljesítitek, elköltözött lelkem szerencsetlenséget fog reátok küldeni.

Arab bölcselkedés. Az Arabok különösen okoskodnak a' párviadalról, mit ők — 's méltó joggal — balgaságnak tartanak. — „Ha valaki megbánt — szokta az Arab mondani — gyilkold-meg nyomban; de ne adj neki alkalmat, hogy meggyilkolhasson, mint már meg is sértett.

Tagrejtvény.

Nyolcz betű; országok léteznek alatta; ha első

Tagja derült, szivem is tiszta örömbé merül.

Másodikát ha bokorba szeded, divat embere lésszesz;

Végseje mértéknek része, ha bár kicsiny is.

LAKNER SÁNDOR.

Előbbi rejtvény: sor, kor, 'sa't.

Szerkezi Mátray Gábor, halpiacson alul a' Duna partján. 114. szám alatt.

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utza 612.